

Contra els escèptics

Produïda pel Teatre Lliure, on s'estrenà el 8 d'abril passat, *Dictadura-Transició-Democràcia* va sorgir d'una idea tan seductora com arriscada: demanar a 4 creadors de 4 generacions diferents que escrivissin una peça breu ambientada en el context sociopolític de l'any en què van néixer. A partir d'aquí, llibertat absoluta per enfocar-ho com els dictés el seny o la rauxa i amb el suport de qualsevol recurs excepte, és clar, el d'una experiència que, per raons òbvies, quedava del tot exclosa.

Lluïsa Cunillé (1961) i Xavier Albertí (1962) s'encarreguen d'una primera evocació de la dictadura i situen l'acció en un pis de l'Eixample on la propietària, els veïns i els rellogats s'apleguen al voltant del televisor per veure el Festival de Benidorm. Roger Bernat (1968) ens trasllada, literalment, al concert que Raimon va fer el maig del 68 al vestíbul de la Complutense, mentre que Jordi Casanovas (1978) ens fa seure al plató dels estudis de Miramar, on una jove directora lluita contra la totpoderosa censura i la presència d'un conegut duo de cantants melòdics que fa les delícies del públic. Amb el somriure als llavis i enlluernats de tanta bombeta, canviem novament d'escenari –cada peça té el seu– i Nao Albet (1990) i Marcel Borràs (1989) ens situen en una fosca taverna del País Basc on dos nois es disposen a sopar en la intimitat. L'un és artista i apolític; l'altre, activista. Aviat sorgeix la discussió, civilitzada i amada dels sentiments que reflecteixen allò que més els interessa. De sobte, arriba un intrús violent i es desencadena la tragèdia.

Marcel Borràs

Diu aquest jove olotí que tot va començar quan la seva mare el va dur a veure *Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba*, de Rodrigo García, l'argentí que començava a revolucionar-ho tot. Després van venir els anys de formació a l'Escola Municipal d'Expressió d'Olot, que no tot s'acaba a l'Institut del Teatre, i ja va ser un no parar: petits papers com a actor, algun anunci, videoart, curtmetratges, pel·lícules... i les primeres provatures com a creador. La seva intenció és continuar movent-se en aquest món i viure'n, si és possible.

Aquesta peça clou un muntatge de factura impecable que esdevé un tast prou saborós d'una part de la nostra història que no acaba de sortir de l'ombra. Ells s'hi han acostat, cadascú amb la seva pròpia intuïció, i el resultat ha estat una proposta atractiva en què l'interès va *in crescendo* d'una manera inversament proporcional a l'edat dels seus creadors.

Així, són els «petits» de la família –però no per això inexperts, ja que ambdós acumulen un bon grapat d'hores de vol– els que s'han guanyat els aplaudiments més entusiastes i la confiança d'una bona part dels escèptics. Roger Bernat els va unir fa uns cinc anys arran de *Tot és perfecte*, i la seva participació com a creadors en els dos cicles anteriors dels Radicals va demostrar la bona sintonia que hi ha entre ells; potser perquè comparteixen uns mateixos interessos i una forma semblant de veure i viure el teatre, que es basa principalment en una provocació incisiva, cada cop menys barroera, a través de la qual volen tocar l'espectador i despertar-lo de l'ensopiment i el conformisme que semblen dominar l'escena actual. Una flor no fa estiu, però bé el pot anunciar.